

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.007 van 22 oktober 2001
in de zaak A. 95.104/XIV-3601.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 1 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 2 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die , loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 7 december 1999 en zich vluchteling verklaart op 8 december 1999; dat op 8 juni 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 31 juli 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat verzoeker dd. 9 juni 2000 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indienende tegen de beslissing van weigering van verblijf hem dd. 8 juni 2000 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken betekend.

Dat verzoeker bij de behandeling van haar dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werd gehoord.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging van verzoeker geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoeker zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin hij zijn relaas en standpunt kan doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dan tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (MAST, A., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen België, op 1 augustus bijgewerkte uitgave, nr. 46).

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker België dient te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissing, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat ook VAN HEULE in "Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953" meent dat gezien de bijzondere persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt (VAN HEULE, D., 'Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953', Gent, Mys & Breesch, 1993, 42-43).

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Dat enkel in

een mondeling verhoor verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoeker derhalve bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal mondeling dient te worden geïnterviewd.

Dat verzoekers rechten van verdediging geschonden werden doordat hij niet de kans kreeg tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat- generaal zijn relaas uiteen te zetten.”;

2.1.1. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet);

2.1.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van verzoekende partij kennelijk ongegrond is omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het middel faalt naar recht;

2.2. Overwegende dat verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van het artikel 1, A(2) en artikel 33 (non- refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de beslissing de artikelen 1,A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, wanneer deze stelt dat verzoeker geen gewag maakt van feiten of elementen van aard om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder naliel rekening te houden met het feit dat verzoeker van A. origine is en afkomstig is uit K..

Dat in K. de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WOII. Dat de XXX autoriteiten in gans K. een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische A., indien niet vermoord, het land werd uitgedreven.

Dat verzoeker wegens zijn A. origine eveneens genoodzaakt was zijn land te ontvluchten.

Dat evenwel het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer door verweerder verwaarloosd werd.

Dat de « Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, UNHCR, januari 1992 » in tal van paragrafen de het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.

Par. 38: « Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération. »

Par. 40 : « La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur » en par. 52. : « Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé ».

Dat verzoeker angst heeft en vreest bij een terugkeer naar zijn land opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de XXX Republiek aan de macht blijvende regime van M..

Dat immers dient vastgesteld te worden dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie M., die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in K., nog steeds in de XXX Republiek aan de macht is en blijft. M. durft het zelfs aan om publiekelijk de terugtrekking van de vredesmacht uit K. te eisen (cfr. "M. says K. peacekeepers should leave" 17.02.2000, <http://www.cnn.com>), wat betekent dat hij in geen geval K. heeft opgegeven.

Dat een nieuwe inval van S. troepen in K. niet uitgesloten is (cfr. artikel uit "De Morgen" dd. 24.02.2000 "Navo bezorgd over S. troepenopbouw nabij K.", stuk 2).

Dat desondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het etnisch geweld in K. opnieuw opblaast (cfr. artikel uit "De Morgen" dd. 14.02.2000 "Etnisch geweld laat weer op in M." stuk 2).

Dat uit het rapport van Amnesty International "Republic of XXX (K.). Update from the field", dd. januari 2000 blijkt dat de toestand in K. momenteel verre van optimaal te noemen is (cf. <http://www.amnesty.int>).

Het rapport stelt in K. een "disturbing increase in human rights abuses (p.1) vast, verder "there is been little progress towards the full deployment of an international civilian police force in K." (p. 2) en "there has been a marked increase in criminality in K. and the administration has been unable to establish a functioning judicial system"(p. 4)

Dat verzoeker, gezien de onzekere politieke situatie en gezien de bloedige uitroeiingsoorlog die er plaats vond, angst heeft en vreest bij een terugkeer naar zijn land opnieuw wegens zijn origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de XXX Republiek aan de macht blijvende regime van M..

Dat verweerder onvoldoende rekening hield met alle gegevens van verzoekers asielrelaas, meer bepaald met het subjectieve element van verzoekers vrees en met de feitelijke actuele toestand in K.. Dat derhalve de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de artikelen 1,A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen schendt.”;

2.2.1. Overwegende dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteenzet waarom de aanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is; dat deze redenen als volgt luidt:

“Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zijn geboortestreek heeft

verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zulk een vrees dient te koesteren bij een eventuele terugkeer naar K.. Het feit dat betrokkene geen woning meer bezit en geen werk heeft in K. en in België wil werken om zijn vader te steunen zijn problemen van socio-economische aard, die als dusdanig niet onder de Conventie van Genève ressorteren. Wat de door betrokkene in algemene bewoordingen aangehaalde onveilige na-oorlogse situatie in K. betreft kan er op gewezen worden dat het bestuur en de controle van K. momenteel in de handen is van de internationale gemeenschap, die ernstige inspanningen levert om de orde en de rust te herstellen met het oog op de normalisering van het dagelijks leven in K.”;

2.2.2. Overwegende dat wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht door het “verwaarlozen” van “het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer” betreft, dient te worden opgemerkt dat bij het bepalen van het bestaan van een gegronde vrees een subjectief en een objectief element in aanmerking moet worden genomen en dat het asielrelaas voldoende geïndividualiseerd dient te zijn; dat het inroepen van een subjectieve vrees voor vervolging in hoofde van de asielzoeker gecombineerd met een loutere verwijzing naar een algemene situatie in een land bijgevolg niet volstaat; dat het middel, in zoverre het de schending van de materiële motiveringsplicht door het “verwaarlozen” van “het subjectieve element van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer” aanvoert, niet gegrond is;

Overwegende dat wat de aangevoerde schending van de artikelen 1, A, (2) en 33 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen betreft, dient vastgesteld te worden dat deze bepalingen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepalingen geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen zijn die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepalingen derhalve een directe werking moet worden onzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2) en van artikel 33 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het de schending inroept van deze bepalingen niet ontvankelijk is;

Overwegende dat wat de door de verzoekende partij aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, uit het hiervoor overwogene volgt dat zij zich niet nuttig op die schending kan beroepen, nu zij de motieven van de bestreden beslissing blijkt te kennen en er in het tweede middel kritiek op uitoefent; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig oktober tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.